

РЕШЕНИЕ

№ 6887

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7228** по описа за **2023** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на чл.-кор. проф. дтн инж. Г. С. М. срещу Решение № 2053 от 02.05.2023г. постановено по НАХД № 5418/22г. по описа на СРС, НО, 133-състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 11-01-813²⁰²¹/25.03.2022г. издадено от директора на АДФИ, с което на касатора, на основание чл.247, ал.1 във връзка с чл.261, ал.2 от ЗОП, е наложено административно наказание глоба в размер на 6 396,01 лева за нарушение на чл.2, ал.2 от ЗОП.

Касаторът сочи, че решението е постановено в нарушение на закона - отменително основание по чл.348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). СРС неправилно е приложил разпоредбата на чл. 42 от ЗОП. С касационната жалба касатора се позовава на изтекла давност. Иска се решението да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде отменено изцяло наказателното

постановление.

Ответникът - директорът на Агенция за държавна финансова инспекция, с молба оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Излага доводи за правилност и законосъобразност на обжалваното съдебно решение и моли същото да бъде оставено в сила. Претендира се адвокатско възнаграждение при възражение за прекомерност на възнаграждението, поискано от ответната страна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. град, X. касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.211, ал.1 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл.220 от АПК, Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Настоящата инстанция намира, че оспореното въззивно решение е постановено в нарушение на материалния закон.

За разлика от гражданското право, където погасителната давност не се прилага служебно, давността в административнонаказателното право се прилага служебно.

В ЗАНН няма изрична уредба на абсолютната погасителната давност за извършено административно нарушение. Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Давността безспорно е

обстоятелство, изключващо отговорността. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014г., ОС на наказателната колегия на Върховния касационен съд и I и II колегия на Върховния административен съд, което в т.2 постановява, че разпоредбата на чл.11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК.

Погасяването на наказателното преследване по давност е уредено в чл.80 и чл.81 от НК. Чл.81, ал.3 НК регламентира т. нар. абсолютна давност, която е обстоятелство, което изключва административнонаказателното преследване. Съгласно този законов текст независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Регламентираният в чл.80, ал.1, т.5 от НК срок е три години, т.е. срокът на абсолютната давност е четири години и половина. Датата на извършване на нарушението е началото на абсолютния давностен срок. В настоящия случай нарушението е извършено на 18.10.2018г. и давностният срок от четири години и половина е изтекъл на 18.04.2023 г. Решението на СРС е постановено след тази дата.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че наведеното в жалбата касационно основание нарушение на закона е налице. Изтичането на срока на абсолютната погасителна давност е обстоятелство, изключващо отговорността, поради което решението на СРС следва да бъде отменено, респ. и наказателното постановление.

Основателна е своевременно заявената претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на касатора, поради което Агенция за държавна финансова инспекция следва да бъде осъдена да заплати на чл.-кор. проф. дтн инж. Г. С. М. направените разноски за адвокат в размер на 250 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН,
Административен съд – София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2053 от 02.05.2023г. постановено по НАХД № 5418/22г. по

описа на СРС, НО, 133 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП № 11-01-8132021/25.03.2022г. издадено от директора на АДФИ.

ОСЪЖДА АДФИ да заплати на чл.-кор. проф. дтн инж. Г. С. М. направените по делото разноски в размер на 250 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.